

[Quan va caure](#), el mestre de Filosofia ens va intentar persuadir, amb un gran entusiasme, de la transcendència de la caiguda. Tanta eufòria, els alumnes no acabàvem d'entendre-la i, encara menys, de sentir-la. A la tele tot eren celebracions. Al cinema, els ianquis eren els bons i els russos els roïns, i poca cosa més sabíem d'allò de la fi de la Guerra Freda, tret d'un calculat *statu quo* en l'administració global de les matances en [guerres](#) i [conflictes](#) dispersos, que no en van ser pocs. Poc després, ja universitari, la persuasió (i la decepció) es consolidà: la caiguda del [Mur](#) podria permetre la construcció d'una Europa unida. Podria? Aparegué [Fukuyama](#) i dictaminà la Fi de la Història. Sens dubte era, això sí, la fi del segle XX. Aquest és un *flashback* vertiginós, cert, però la veritat és que aquells suposats anhels de canvi i unió s'han desenfocat inevitablement i tinc la sensació que avui caminem a les palpentes dins de la boira més espessa. I és així com, de tant en tant, ens obrim el cap amb els vells i nous [murs](#). Abans, una Europa dividida en Estats i en dos blocs. Avui, una Europa dividida en Estats. I Estats dividits en Nacions. Sembla que hem avançat molt poquet. Bona prova de les mentides i dels fràgils fonaments de la presumpta Unió ha estat la més absoluta ineficàcia a l'hora de reaccionar amb contundència davant d'un gran problema comú com és aquesta crisi nostra de cada dia, per no parlar del violat dret a l'autodeterminació d'algunes nacions d'Europa. [Ho vaig comentar](#) poc abans de les darreres eleccions europees. L'eufòria amb què s'han plantejat i s'han propagat els actes commemoratius de la caiguda del Mur de Berlín no és, doncs, cap novetat. Aleshores com ara, potser és això el que interessa als amos dels mitjans i del capital, però jo em torne a sentir igual que aquell alumne del 89 quan un mestre de Filosofia l'intentava convèncer de la transcendència d'una fita històrica. Avui ja s'ha consolidat com la [foto](#) més *bonica* de finals del segle XX als llibres d'Història de Secundària. També aleshores com ara, hi havia pobles sencers, ciutadans, famílies i amics separats per murs no sempre visibles. Seria un bon dia per parlar-ne, però desgraciadament les celebracions sovint agranen la pols davall de la catifa i poques vegades aprofiten per a parlar del present, sobretot si és tan lleig. Per demà ja no tenim res a celebrar. Caldrà que ens [inventem](#) alguna cosa.

Button

Button

«[Das ist Berlin](#)», per [Marlene Dietrich](#)